

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądaj

w sprawie P. C. ,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 8 listopada 2016r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego VII Wydziału Karnego – Odwoławczego Sądu Okręgowego w O. z dnia 10 sierpnia 2016r., odmawiające przyjęcia wniosku skazanego P. C. o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 1 lipca 2016r. wobec nieuzupełnienia braków formalnych wniosku,

p o s t a n o w i ł :

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Rozprawa, przedmiotem której było rozpoznanie apelacji obrońcy P.C., odbyła się w dniu 1 lipca 2016r.; w tej dacie zapadł również wyrok. Zarówno oskarżony jak i jego obrońca, prawidłowo zawiadomieni o terminie, nie stawili się. Stosownie do treści art. 100 § 3 k.p.k. w brzmieniu wówczas obowiązującym, to jest ustalonym przez ustawę z dnia 23 września 2013r. (Dz. U. z 2013r. poz. 1247 ze zm.), doręczono im z urzędu odpisy orzeczenia, realizując także wynikający z § 8 powyższego unormowania obowiązek stosownego pouczenia uczestników postępowania o przysługującym prawie, terminie i sposobie wniesienia środka zaskarżenia (k. 2600-2601v). Zawierało ono między innymi informację o warunkach formalnych, jakie winien spełniać wniosek złożony w trybie zmienionego nowelą lipcową art. 422 k.p.k., stosowanego odpowiednio w postępowaniu odwoławczym z

mocy art. 457 § 2 k.p.k. W terminie przewidzianym w § 1 art. 422 k.p.k. skazany i jego obrońca złożyli wnioski o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku. W związku z tym, że nie zawierały one obowiązującej od dnia 1 lipca 2015r. konkretyzacji określonej w § 2 tego przepisu, zarządzeniem z dnia 12 lipca 2016r., przewodniczący wydziału, w trybie art. 120 § 1 k.p.k., wezwał autorów wniosków do usunięcia braków formalnych w określonym terminie, pouczając o konsekwencjach niezrealizowania tego wezwania (k. 2636). Wniosek został uzupełniony jedynie przez obrońcę P. C., poprzez wskazanie, że dotyczy on całości rozstrzygnięcia. Skutkowało to sporządzeniem uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego i jego doręczeniem autorowi wniosku (k. 2699). Skazany natomiast wezwania do uzupełnienia braków nie odebrał, zostało ono dwukrotnie awizowane (k. 2644) i uznane za doręczone (art. 139 § 1 k.p.k.). Konsekwencją powyższego było wydanie zarządzenia odmawiającego przyjęcia jego wniosku z dnia 9 lipca 2016r. (data nadania).

Na to zarządzenie zażalenie wniósł skazany wskazując, że „wniosek dotyczy uzasadnienia wyroku w/w sprawie, został złożony celem apelacji od wyroku w całości”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie mogło podważyć zasadności zaskarżonego zarządzenia i nie zmienia tego fakt, że skazany sprecyzował w nim jakiego zakresu uzasadnienia się domaga.

Wszystkie opisane powyżej czynności podejmowane przez przewodniczącego wydziału po złożeniu przez skazanego wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku, znajdowały podstawy prawne w odpowiednich przepisach Kodeksu postępowania karnego. Wysyłając skazanemu odpis wyroku, dołączono stosowne pouczenie, w którym wprost mowa była także o tym, co powinien zawierać ewentualny wniosek będący tzw. zapowiedzią kasacji (art. 422 § 2 k.p.k.).

Przypomnieć należy, że § 2 art. 422 k.p.k. został znowelizowany z dniem 1 lipca 2015r., ustanawiając dodatkowe wymagania, do których należy określenie czy dotyczy on całości wyroku, czy też niektórych czynów, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu. To „nowe”

formalne wymaganie konkretyzacji wniosku oznacza brak podstaw do domniemywania zakresu żądanego pisemnego uzasadnienia w przypadku niezamieszczenia stosownego oświadczenia. Skoro takie wskazanie jest ustawowo wymagane, tym samym stanowi ono jeden z warunków formalnych wniosku, którego niezrealizowanie prowadzi do podjęcia czynności w trybie określonym w art. 120 § 1 k.p.k., ze skutkami przewidzianymi w art. 422 § 3 k.p.k. w zw. z art. 120 § 2 zd. 2 k.p.k.

Niesprostanie zatem powyższym formalnym wymaganiom wniosku oraz jego nieuzupełnienie w zakreślonym terminie, zasadnie zdeterminowało zastosowanie tych przepisów, obligujących do wydania zaskarżonego zarządzenia.

Skazany wysłanego mu odpisu wyroku wraz z pouczeniem nie odebrał (k. 2647-2648), podobnie jak i wezwania do usunięcia braków formalnych wniosku (k. 2644). Jednakże w aspekcie oceny zasadności zaskarżonego zarządzenia jest to okoliczność irrelevantna z tego powodu, że przecież już na początku postępowania pouczony został o wynikających z jego statusu procesowego obowiązkach, w tym również o treści art. 139 § 1 k.p.k. (k. 664). Od tego momentu, w toku całego procesu karnego, a także po uprawomocnieniu się orzeczenia kończącego postępowanie, w przypadku niepodejmowania korespondencji, istniała podstawa do zastosowania tego przepisu. Wobec zmaterializowania się jego przesłanek, uznano zatem skierowaną pod wskazany organom procesowym adres korespondencję za doręczoną, a procesowe następstwa jej nieodebrania obciążały skazanego.

Znowelizowany od dnia 1 lipca 2015r. przepis art. 423 § 2 k.p.k., stanowiący, że wyrok z uzasadnieniem doręcza się „temu”, kto złożył wniosek na podstawie art. 422 k.p.k., przesądza o braku prawnych podstaw do jednoczesnego doręczania odpisów orzeczeń zarówno obrońcom, jak i oskarżonym. Warto jednocześnie zauważyć, że wydanie zaskarżonego zarządzenia nie ograniczyło uprawnień skazanego związanych z możliwością wniesienia kasacji, gdyż droga ta pozostawała otwarta, wobec skutecznego złożenia wniosku przez obrońcę (k. 2642).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w dyspozytywnej części postanowienia.

